

Setne II

[...se]n a mluvili s [ní:]

“Jsi Mehvesechet, [manželka] Setneho, která zde [...] spává, aby získala lék[?] [Až] nadejde [ráno], jdi k ústí [...] koupelny Setneho, tvého muže. Najdeš křovisko [persey, které] tam roste. [...] Vytrhni ho i s kořeny, jemně ho umel [a udělej z něj] lék a dej [...] [...] z jeho rukou [té jmenované] noci.“

Mehve[sechet] se probudila [ze] sna, když to spatři[la]. Jednala podle toho, co [jí] bylo řečeno [ve snu ...Ulehla ved]le [Setneho,] svého manžela. Počala v [moku těhoten]ství od něj. Nastal její [...] příznak(y) [...]. [...] Jeho srdce [se z toho] velmi [radovalo...]. Přip[ravil pro ni] amulet, [odrecitov]al pro ni kouzlo.

Jedné noci ulehl [Se]tn[e] (ke spánku). [...] Ve snu viděl [...], jak s ním [mluvil], řka:

„Mehvesechet, tvoje žena, otěhotněla [...]. [...] chla]pec, jenž se narodí, [tomu dáš jmé]no Siusire. Mnohé [...]“

[... Setn]e [se probudil] ze [sna], přičemž toto bylo to, co uviděl. [...] velmi. Dosáhla svého [...] měsíce těhotenství. [...] Porodila] chlapce. Dali [to vědět] Setnemu. [Pojmenovali ho] Siusire, podle toho, co bylo řečeno ve snu. [Položili ho] na klín, houpali (ho) a krmili.

Když byl chlapci [Siusirovi rok], říkali, že mu jsou dva, a když mu byly dva [roky], říkali, že mu jsou čtyři. [...] dívat se na chlapce Siusira. Převelice velká byla láska [...].

[Vyrostl a zesílil. Dali ho] do ško[ly]. [B]lížil se (svým uměním) písaři, kterého pověřili tím, aby ho učil. A tak chla]pec Siusire začal [...] předříkávat kultovní předpisy (?) [...] spolu s kněžími Domu života v [...] divy na zemi skrze něj.

Setne si přál, [aby ...] jej přivedli na slavnost v přítomnosti faraona a [...] aby mu na ně všechny odpovídal. [...] Setne byl očištěn pro slavnost po způsobu [...] jeho domech. [...] Chla]pec Siusire...] slavnost.

Když nastal/a/o [...] uslyšel Setne kvílení. Pohlédl [...] svého domu [...] kterého odnášeli ven do pouště, přičemž kvílení [bylo velké] a pocty mnohé. Podíval se [znova?] k nohám a uviděl [chudého muže,] který byl zabalen do rohože [...] a nebylo živáčka], který by šel za [ním].

Setne [řekl]:

„Jako že žije [...], než chudý člověk, jehož vynášejí ven do pouště!“

[...] ¹

a byli další, jejichž přiděly vody a chleba byly [zavěšen]y nad nimi a oni běhali, aby je snesli dolů, zatímco jiní kopali jámy pod jejich nohama, aby jim zabránili k nim dojít.

¹ Zbýlých 16 řádků této strany je až na ojedinělá slova nečitelných.

Došli do páté síně. Setne spatřil vzne[šené duchy], kteří stáli podle svého postavení, a ty, kteří měli u sebe oznámení o spáchaném bezpráví, jak stáli u dveří a naříkali, a čep dveří páté síně byl upevněn v pravém oku muže, který bědoval a řval.

Došli dovnitř do [šesté] síně. Setne spatřil bohy [úředníků] lidí Západu, kteří stáli podle svého postavení, zatímco služebníci Západu (tam) stáli a podávali hlášení.

Došli dovnitř do [sedmé] síně. Setne spatřil tajnou podobu Usira, velkého boha, kterak seděl na svém trůnu z dobrého zlata a byl k[orunován] (korunou) a[tef, a A]nup, velký bůh, byl po jeho levici a velký bůh Thovt byl po jeho pravici, a bohové [úředníků] západních lidí stáli nalevo i napravo od něj, a mezi nimi byla upevněna váha a oni vážili zločiny proti dobrým skutkům, a Thovt, velký bůh, to zapisoval a Anup mluvil ke svému druhovi (diktoval mu výsledky vážení). Ten, jehož zločiny budou shledány početnějšími než jeho dobré skutky, bude dán Požíračce pána Západu, jeho *ba* a jeho mrtvé tělo bude zničeno a ona mu nedovolí, aby vůbec kdy ještě dýchal, [a ten, jehož] dobré skutky budou shledány početnějšími než [je]ho zločiny, bude přiveden mezi bohy [úředníků] pána Západu a jeho *ba* se vydá na oblohu spolu se vznešenými duchy, a toho, u něhož shledají, že se jeho dobré skutky vyrovnají jeho zločinům, přivedou mezi [vznešené du[chy], kteří slouží Sokaru-Usirovi.

Setne [spatřil] bohatého muže, který byl zabalen do plátna z královského lnu a [byl blízko] místa, na němž byl Usir, jelikož jeho postavení bylo [velmi] vysoké. [Setne] se divil tomu, co viděl v podsvětí. Siusire vyšel ven před ním a řekl:

„[...] můj otče Setne! Copak jsi neviděl toho bohatého muže, který byl zabalen do plátna z královského lnu a byl blízko [místa, na němž] byl Usir? Je to ten chudý člověk, kterého jsi viděl, kterak ho vynášeli ven z Mennoferu, aniž by za ním kdokoli šel, a byl zabalen jen v rohoži. Přinesli ho do podsvětí a zvažili jeho zločiny proti dobrým skutkům, které činil na zemi. Shledali jeho dobré skutky početnějšími než jeho zločiny z doby jeho života na zemi, které o něm napsal Thovt, aby mu bylo dáno (tj. aby mu bylo odplaceno) s ohledem na způsob jeho konání na [zemi]. [Bylo přikázáno] před Usirem, aby pohřební výbava toho bohatého muže, kterého jsi viděl [...] ven z Mennoferu a jehož pocty byly mnohé, byla předána onomu chudému mužičkovi, a přivedli ho mezi vznešené duchy, kteří slouží Sokar-Usirovi, přičemž je blízko místa, na němž je Usir. Ten bohatý muž, jehož jsi viděl, jak ho vynášejí do [...] – [jeho] zlé skutky byly poměřeny proti jeho dobrým skutkům a shledali, že jeho zlé skutky byly početnější než jeho dobré skutky, které konal na zemi, a s ohledem k tomu byly vydány příkazy na Západě. On je ten, jehož [...] a čep dveří Západu [byl připevněn] na jeho pravém oku, přičemž se (dveře) na jeho oku otevírají a zavírají a jeho ústa jsou otevřena ve velkém řevu. Při Usirovi, velkém bohu, pánu Západu! Já jsem ti to říkal (už) na zemi: ‚[Nechť] pro tebe [učiní] podle toho, co učiní pro toho chudého muže; nechť ti neučiní podle toho, co bude učiněno pro toho bohatého muže.‘ Věděl jsem, co se s ním stane.“

Setne řekl:

„Můj {otče} ^{synu} Siusire, mnohé jsou divy, které jsem viděl na Západě, ale dej, ať zjistím, [co jsou zač ti] lidé, kteří pletou provazy a osli (je) za nimi [žerou], a ti další, jejichž přiděly vody a chleba byly zavěšeny nad nimi a oni běhali, aby je snesli dolů, zatímco jiní kopali jámy pod jejich nohama, aby jim zabránili k nim dojít.“

Siusire řekl:

„Je to vskutku tak, můj otče Setne. Ti lidé, které jsi viděl, jak pletou provazy, zatímco osli (je) za nimi žerou, to je ten druh lidí, kteří byli (už) na zemi pod klatbou boží a pracovali ve dne v noci kvůli obživě, zatímco jejich ženy je okrádaly za jejich zády, takže oni neměli nic k snědku – byli přivedeni na Západ a bylo shledáno, že jejich zlé skutky byly početnější než jejich dobré skutky, (a tak) zjistili, že to, co se jim dělo na zemi, se jim stane i na Západě. A ti další, jejichž přiděly vody a chleba byly zavěšeny nad nimi a oni běhali, aby je snesli dolů, zatímco jiní kopali jámy pod jejich nohama, aby jim zabránili k nim dojít, to jsou lidé, jimž bůh kopal jámu pod nohama (už) když byli na zemi a měli (celý) život před sebou, aby ho nemohli najít. [Také] oni došli [na Západ. ...] to, co se jim dělo na zemi, se jim bude dít [i na Západě ...] jejich *ba* do podsvětí. Vezmi si to k srdci, můj otče Setne: ten, kdo byl dobrý na zemi, k tomu budou dobří na [Západě. Ten, který je zlý, k tomu budou zlí. To je upevněno [...] ohledně těch věcí, které jsi viděl v podsvětí [u] Mennoferu. To se děje ve 42 krajích, v nichž [jsou úředníci] Usira, velkého boha.

[...] místo bloumání a domů [...].

Když <Si>usire dokončil tato slova před Setnem, [svým otcem, vyda]l se nahoru na mennoferskou nekropoli [a vzal ho za ruku], takže měl jeho ruku ve své. Setne se ho zeptal:

„Můj synu Siusire, místo, na němž se sestupuje, je odlišné od místa, na němž jsme vylezli (ven)?“

Siusire Setnemu vůbec neodpověděl. Setne nechápal nic z toho, v čem byl, a řekl (si): „On bude vědět, jak se stát (jedním z) vznešených achů a duchů, [takže půjdu] s ním a řeknu: ‚To je můj syn!‘“

Setne přečetl [kouzlo z] knihy na zahánění duchů, divil se [tomu,] co viděl na Západě a ty jmenované věci [ho] velmi tížily, ale nemohl je nikomu sdělit.

[Když chla]pec Siusire dovršil dvanáct let, nebylo v Mennoferu [...] než on/k němu v říkání kouzel. [...] nastal den, kdy faraó Vesper[maatre, Ž.P.Z., šel] do své síně královského paláce v Mennoferu, [zatímco úředníci], knížata, vojevůdci a vznešení lidé Egypta [stáli podle svého pos]tavení u dvora.

[... h]lášení, které učinil núbijský rebel [...] k tělu dokument{em}. Ohlásili ho [fara]onovi, přivedli ho do jeho síně, a on řekl:

„[...kdo] přečte ten dokument, který jsem přinesl do Egypta před faraona, aniž by poškodil jeho pečeť, kdo přečte to, co je v něm napsáno, aniž by ho otevřel? Pokud je to tak, že v Egyptě [není

žádný písař a kouzelník], který ho dovede přečíst, aniž by ho otevřel, donesu (zprávu o) ponížení Egypta do Núbie, své země.“

[V okamžiku,] kdy uslyšeli ta slova, nemohli faraó a [jeho dvůr najít žádné místo na zemi,] kde by byli, a řekli:

„Při Ptahovi, [je vůbec] v moci kteréhokoli dobrého písaře a moudrého muže přečíst psaní, z něhož uvidí [jen obal]? A kdo přečte dokument, aniž by ho otevřel?“

Faraó [řekl]:

„Nechť mi povolají Setn[e]ho Chamvase]ta, mého syna.“

Běželi a okamžitě ho přivedli. Uklonil se až k zemi a pozdravil [faraóna. Zvedl] se na nohy a učinil pozdravy k poctě faraóna.

Faraó mu řekl:

„Můj synu Setne, doslechl ses ta slova, která mi řekl rebel z Núbie: „Je v Egyptě dobrý písař a moudrý muž, který dokáže přečíst dokument, který [jsem přinesl], aniž by zničil jeho pečeť, a zjistit, co je na něm napsáno, aniž by ho otevřel?““

V okamžiku, kdy uslyšel ta slova, nemohl Setne najít mís[to na zemi], kde by byl. Řekl:

„Můj velký pane! Kdo dokáže přečíst [psaní, aniž] by ho otevřel? Ale poskytni mi 10 dní v ?, abych viděl, co mohu udělat, abych zabránil přinesení zprávy o ponížení Egypta do Núbie, země gumižroutů.“

Faraó řekl:

„Patří mému synovi Setnemu.“

Poskytli Núbijci místnost [...] a uvařili mu ohavnost na núbijský způsob. Faraó se zvedl ze síně, přičemž jeho srdce bylo velmi smutné. Ulehl, aniž by pil [či jedl].

Setne se odebral do svých komnat, přičemž ani netušil, kam jde. Zabalil se do svých dek od hlavy až k patě. Ulehl, přičemž nepoznával místo na zemi, kde byl. Dali to vědět Mehvesechet, jeho ženě. Přišla na místo, kde byl Setne, vložila ruku pod jeho deky, (ale) nenašla horečku, ačkoli ležel bez pohnutí ve svých dekách. Řekla mu:

„Můj bratře Setne, není to horečka v hrudi ani ??? těla, ale utrpení a bolest v tvém srdci.“

[Řekl] jí:

„Jdi ode mne, má sestro Mehvesechet! Ta věc, kvůli níž je mé srdce utrápené, není věc, kterou se patří odhalovat ženě.“

Chlapec Siusire vešel dovnitř, postavil se nad svého otce Setneho a řekl mu:

„Můj otče Setne, proč ležíš se smutným srdcem? Ty záležitosti, které tíží tvé srdce, řekni je přede mnou a já způsobím, že budou zažehnány!“

Řekl:

„Jdi ode mne, můj synu Siusire! Ty věci, které jsou v mém srdci, (na ty) jsi (ještě) moc mladý a nepobereš je.“

Siusire řekl:

„Řekni mi to, abych od toho ulehčil tvému srdci!“

Setne řekl:

„Můj synu Siusire, jakýsi rebel z Núbie [přišel] nahoru do [Egy]pta s [dokumentem] připevněným na těle, řka: ‚Je (tu) někdo, kdo ho přečte, aniž by ho otevřel? Pokud v Egyptě není žádný dobrý písař a moudrý muž, [který by ho uměl přečíst,] donesu (zprávu o) ponížení Egypta do země Núbijské, své [vlasti].‘ To je to, kvůli čemu ležím se smutným srdcem, můj synu Siusire.“

V okamžiku, kdy to uslyšel, smál se Siusire celé hodiny. Setne mu řekl:

„Proč se směješ?“

Řekl:

„Směju se, protože ležíš se smutným srdcem kvůli tak nepatrné záležitosti! Povstaň, můj otče Setne, dokážu přečíst ten dokument, který přinesli do Egypta, aniž ho otevřu, a zjistím, co je na něm napsáno, aniž poruším jeho pečeť.“

V okamžiku, kdy uslyšel tato slova, jal se Setne rychle zvedat a řekl:

„Jaký je důkaz pro slova která jsi řekl, můj synu Siusire?“

Řekl mu:

„ Můj otče Setne, jdi do sklepení svého domu – jakoukoli knihu, kterou přineseš v krabici / vytáhneš z truhlice, řeknu ti, co to je za knihu a přečtu ji, aniž ji uvidím, zatímco budu stát nad tebou v tvém sklepení.“

Setne se zvedl a postavil na nohy. Vše, co mu Siusire řekl, udělal. Siusire přečetl všechny knihy, které Setne, jeho otec, vytáhl nahoru k němu/k sobě, aniž by je otevřel. Setne vyšel nahoru ze sklepení svého domu a velmi se radoval. Neváhal a vydal se na místo, kde byl faraon a sdělil mu vše, co mu řekl chlapec Siusire. Jeho srdce se z toho vskutku radovalo.

V tu dobu se faraon myl (tj. připravoval) na hostinu se Setnem. Nechal Siusira přivést na večírek; pili a slavili.

Nastalo ráno dalšího dne. Faraon se zjevil ve své síni mezi svými velmoži. Faraon poslal pro núbijského rebela. Přivedli jej do té jeho síně, na jeho těle byl zapečetěný dokument. Stanul uprostřed té jeho síně. Chlapec Siusire přišel mezi ně a stanul společně s rebelem z Núbie. Promluvil k němu, řka:

„Běda ti, lumpe núbijský (nechtě se na něj hněvá Amon, jeho bůh)! Jsi ten, kdo přichází nahoru do Egypta, krásné zahrady Usirovy, trůnu Reharachtejova, na krásný horizont osudu, řka: ‚Donesu (zprávu o) jeho ponížení do země núbijské!‘? Nechtě na tebe uhodí kletba Amona, tvého boha!

Slova, která vyřknu, jsou ta, která jsou zapsána na tom dokumentu. Ne abys o tom před faraonem, svým nadřízeným, lhal!“

V okamžiku, kdy rebel z Núbie spatřil chlapce Siusira stát v jeho síni, sklonil hlavu a řekl:
„Cokoli řekneš, neřeknu o tom žádnou lež!“

Počátek sdělení, které Siusire učinil před faraonem a jeho šlechtici, zatímco lid Egypta naslouchal jeho hlasu, když říkal:

„Toto je to, co je napsáno na svitku rebela z Núbie, který stojí zde (před vámi): Nastal jeden den za času faraona Menechparea Siamona, když byl skvělým králem celé této země, a za jehož vlády byl Egypt vybaven vším dobrým, protože byl štědrý a poskytoval mnoho výdajů na práce ve velkých chrámech Egypta. Jednoho dne, když se náčelník, Ž.P.Z., země núbijské nacházel v Amonově porostu z rostlin *hur*, zaslechl hlas tří rebelů z Núbie v domě nepřítele, přičemž jeden z nich mluvil silným hlasem:

„Amon na mě neshledá nic odporného a ani náčelník, Ž.P.Z., Egypta mne nenechá potrestat, když vyšlu nahoru do Egypta svá kouzla, jimiž způsobím, že lid Egypta stráví tři dny a tři noci, aniž by viděl světlo, ale (uvidí jen) tmu.“

Další z nich řekl:

„Amon na mě neshledá nic odporného a ani náčelník, Ž.P.Z., Egypta mne nenechá potrestat, když vyšlu nahoru do Egypta svá kouzla a způsobím, že odnesou faraona Egypta do země núbijské a způsobím, že ho veřejně před náčelníkem, Ž.P.Z, ztloučou pěti sty ranami bičem, a způsobím, že jej vrátí nahoru do Egypta do šesti hodin, dříve než uplynou.“²

V okamžiku, kdy uslyšel ta slova, učinil náčelník kvůli hlasům těch tří rebelů z Núbie to, že si je nechal přivést. Řekl jim:

„Kdo z vás je ten, kdo řekl: ‚Udeřím svými kouzly nahoru do Egypta a nenechám je vidět světlo po tři dny a tři noci?‘

Řekli: ‚Byl to Hor, syn Svině.‘

Řekl: ‚(A) kdo je ten, kdo řekl: ‚Udeřím svými kouzly nahoru <do> [Egypta] a přinesu faraona do země núbijské, nechám ho zbít pěti sty ranami bičem uprostřed před náčelníkem a nechám ho vrátit nahoru do Egypta do šesti hodin, dříve než uplynou?‘

Řekl: ‚Byl to Hor, syn Núbijky.‘

Řekl: ‚Kdo je ten, kdo řekl: ‚Udeřím svými kouzly nahoru do Egypta a nedovolím, aby jejich pole nesla úrodu po tři roky?‘

Řekli: ‚Byl to Hor, syn Vznešené.‘

² V textu očividně chybí řeč druhého kouzelníka, může jít o chybu písaře.

Náčelník řekl:

„Udělej ho, ten svůj kouzelnický trik!“

„Jako je živ Amon, býk merojský, můj bůh! Pokud bude tvá ruka schopna, učiním pro tebe mnoho dobrého!“

Hor, syn Núbijky, udělal z vosku nosítka se čtyřmi nosiči a vyřkl nad nimi kouzlo. Dal jim dech rozkladu, oživil je a přikázal jim:

„Jděte nahoru do Egypta a přineste faraona (Ž.P.Z.) Egypta nahoru(sic!) na místo, kde je náčelník, Ž.P.Z., bude veřejně před náčelníkem, Ž.P.Z., zbit pěti sty ranami bičem! Vraťte ho nahoru do Egypta do šesti hodin.“

Řekli: „Ovšemže! Nic nevynecháme!“

Kouzla Núbijce vylétla nahoru do Egypta a stala se pány noci. Zmocnili se faraona, Ž.P.Z., Menechparea Siamona, Ž.P.Z., odtáhli jej do Núbie na místo, kde byl náčelník, Ž.P.Z., byl veřejně před náčelníkem, Ž.P.Z., zbit pěti sty ranami bičem a vrátili ho nahoru do Egypta do šesti hodin, předtím, než skončí<ly>.

Tyto příběhy – Siusire je ten, kdo je vyprávěl uprostřed před faraonem, Ž.P.Z., a jeho veliteli a lid Egypta naslouchal jeho hlasu, když řekl:

„Nechť na tebe padne kletba Amona, tvého boha! Všechna ta slova, která jsem řekl – to je (skutečně) to, co je napsáno v tom dopise, který je ve tvé ruce?“

Rebel z Núbie řekl:

„Čti dál! Všechno, co jsi řekl, je pravda.“

Siusire řekl před faraonem, Ž.P.Z.:

„I stalo se, že vrátili faraona Siamona, Ž.P.Z., nahoru do Egypta, přičemž jeho zadní část byla notně zbita velkými ranami. Uložil se do lože Horova paláce, Ž.P.Z., (neboť) jeho zadní část byla strašně moc zbita.“

Nastalo ráno druhého dne. Faraon řekl úředníkům:

„Co je to, co se stalo v Egyptě, zatímco jsem byl pryč?“

Ta slova byla zlá v srdcích úředníků, takže (si) řekli: Možná, že rozum faraona, Ž.P.Z., odešel.

Řekli:

„Klid, ó faraon, náš velký pane! Eset, velká bohyně, zažene tvé starosti(?)!“ Co znamenají ta slova, která jsi nám řekl, ó faraone, Ž.P.Z., náš velký pane? Ležíš [v] ložnici Horova [domu] a bohové nad tebou bdí!“

Faraon, Ž.P.Z., se zvedl a ukázal úředníkům svou zadní část, která byla značně zmlácena mnohými ranami, a řekl: „Jako žije Ptah, velký bůh! Odtáhli mě v noci do Núbie, zbili mě pěti sty ranami bičem

na veřejnosti před náčelníkem, Ž.P.Z., a vrátili mě nahoru do Egypta v šesti hodinách, ještě než skončily.'

V okamžiku, kdy spatřili zadní část faraona, Ž.P.Z., která byla velmi zbita mnohými ranami, otevřeli ústa ve velkém křiku.

Menechpare Siamon měl kouzelníka, kterému říkali Hor, syn Šakala, a to byl velice učený člověk. [Přišel na místo], kde se nacházel (faraon), vykřikl hlasitým křikem a pravil:

„Můj [velký pane], toto jsou čáry núbijské! Při tvé [moci], způsobím, že poznají zkázu a masakr z tvých rukou!'

[Faraon mu řekl: „Po]jd' ke mně! Nedovol, aby mne v další noci zatáhli do země Núbijců!'

Kouzel[ník Hor, syn Šakala], okamžitě přišel. Vzal své knihy a své amulety [na místo], kde [byl faraon]. Zarecitoval pro něj kouzlo a naplnil (tj. „aktivoval“) pro něj amulet, aby nedovolil kouzlům Núbijců získat nad ním moc.

Odešel od faraona a vzal své zápalné obětiny a své úlitby. Nastoupil na palubu faraonovy lodi a bez váhání spěchal do Hermopole. Došel do hermopolského chrámu. [Vykonal své] úlitby a své zápalné obětiny před Thovtem x-krát³ velikým, pánem Hermopole, velkým bohem. Prosil před ním, řka:

„Otoč se ke mně čelem, můj pane Thovte! Nedovol, aby Núbijci donesli ponížení Egypta do země núbijské! Ty jsi ten, kdo stvořil čarování, ty jsi ten, kdo pozvedl nebe a ustanovil zemi a podsvětí, dal bohy a hvězdy. Dej mi poznat způsob, jak chránit faraona [před kouzelníky z Núb]ie!'

Hor, syn Šakala, ulehl ke spánku v chrámu. [Té noci] se ve snu spatřil, jak [s ním mluvila] posvátná podoba velkého boha Thovta, [řka:

„Jsi Hor, syn Šakala, kouzelník faraona Menechparea Siamona? Až nastane ráno zítřejšího dne, jdi do knihovny hermopolského chrámu. Najdeš (tam) komnatu, která je zavřená a zapečetěná. Otevři ji. V té zmiňované komnatě najdeš skříňku, v níž je papyrový svitek, který jsem popsal vlastní rukou. Vynes jej nahoru, poříd' jeho opis a nech jej (opět) spočinout na jeho místě. Jmenuje se *Knihou kouzel*. Chrání mne před rebely a je to ona, která ochrání faraona, Ž.P.Z., a zachrání jej před kouzly Núbijců.'

Hor, syn Šakalův, se probudil ze sna, přičemž toto bylo to, co viděl. Zjistil, že to, co se stalo, byla slova boží. Jednal podle všeho, co mu bylo řečeno ve snu. Neváhal a spěchal na místo, kde byl faraon, Ž.P.Z.. Připravil pro něj amulet(y) popsané kouzly.

³ Vidět je „čtyřikrát“, dál je text ovšem nedochovaný a není jasné, co zde stálo, slovo „velký“ se mohlo ještě několikrát opakovat.

Nastal druhý den. Kouzla Hora, syna Núbijky, se v noci vydala do Egypta, na místo, kde byl faraon, Ž.P.Z. V témže okamžiku se (však) vrátila na místo, kde byl náčelník, Ž.P.Z. Nedokázala se zmocnit faraona, Ž.P.Z., kvůli amuletům a kouzlům, která pro něj naplnil kouzelník [Hor, syn Šakalův].

Nastalo ráno následujícího dne. Faraon, Ž.P.Z., vyprávěl kouzelníkovi Horu, synu Šakala, vše, co viděl v noci, o způsobu, jakým se kouzla Núbijců vrátila zpět a nedokázala se jej zmocnit. Hor, syn Šakala, si nechal přinést hodně čistého vosku. Dal jim dech zkázy, oživil je a přikázal jim, řka:

„Běžte v noci do země núbijské a přineste náčelníka, Ž.P.Z., nahoru do Egypta na místo, kde je faraon, Ž.P.Z., (kde) bude zbit pěti sty ranami bičem na veřejnosti v přítomnosti faraona, Ž.P.Z., a vraťte ho do země núbijské do šesti hodin, než se naplní.“

Řekli:

„Rozhodně! Nic nepomineme!“

Kouzla Hora, syna Šakala, letěla pod oblaky nebes. Neváhala a v noci spěchala do Núbie. Zmocnila se náčelníka, Ž.P.Z., donesla ho nahoru do Egypta. Zbili ho pěti sty ranami bičem na veřejnosti před faraonem, Ž.P.Z., odtáhli ho (zpět) do země núbijské do šesti hodin, než se naplnily.“

Tyto příběhy – Siusire je ten, kdo je vyprávěl uprostřed před faraonem, Ž.P.Z. a jeho veliteli a lid Egypta naslouchal jeho hlasu, když řekl:

„Nechť na tebe padne kletba Amona, tvého boha, zlotřilče núbijský! Ta slova, která jsem řekl – to je (skutečně) to, co je napsáno v tom dopise?“

Rebel z Núbie řekl:

„Čti dál! Všechno, co jsi řekl, je to, co se píše v tomto dopisu.“

Siusure řekl:

„Poté, co se toto vše stalo, dovezli náčelníka, Ž.P.Z., (zpět) do země núbijské, do šesti hodin, před tím, než se naplnily. Hodili ho na místo, kde spával. Ráno se probudil velmi zbitý ranami, které mu uštedřili nahoře v Egyptě.“

„Zbili mě pěti sty ranami bičem na veřejnosti před faraonem, Ž.P.Z., [Egypt]a vrátili mě zpět do země núbijské!“

Odhallil svou zadní část před velmoži. Ti otevřeli svá ústa ve velkém křiku. [Náčelník], Ž. P. Z., je poslal [pro] Hora, [syna] Núbijky, a řekl (mu):

„Nechť tě prokleje Amon, býk Meroe, můj bůh! Ty jsi ten, kdo šel k lidu Egypta. Dej mi spatřit způsob, jakým mne zachráníš před Horem, synem Šakala!“

Učinil svá kouzla. Naplnil to (tj. amulety) pro náčelníka, Ž.P.Z., aby jej ochránil před kouzly Hora, syna Šakala.

Nastala noc druhého dne. Kouzla Hora, syna Šakala, vylétla do země núbijské a unesla náčelníka, Ž.P.Z., nahoru do Egypta. Zbili ho pěti sty ranami bičem na veřejnosti před faraonem, Ž.P.Z., odtáhli ho (zpět) do země núbijské do šesti hodin, než se naplnily. [To samé] se náčelníkovi,

Ž.P.Z., dělo po 3 (4?) dny. Kouzla rebelů nedokázala ochránit náčelníka, Ž.P.Z., před Horem, synem Šakala.

Náčelník byl velmi zarmoucený. Nechal si přivést Hora, syna Núbijky a pověděl mu:

„Huš, núbijský rebele! Způsobil jsi, že mě Egyptané ponížili! Nedokázal jsi mne před nimi ochránit! Při Amonovi, býku merojském, mém bohu! [Pokud mne nedokážeš ochránit] před útoky Egyptanů, dám ti způsobit zlou a strastiplnou smrt!“

Odpověděl:

„Můj pane, náčelníku, vyšli mne nahoru do Egypta, abych spatřil toho, kdo tam čaruje! Budu čarovat proti němu a nechám ho pocítit zlo, které bylo způsobeno jeho rukou!“

Hor, syn Núbijky, byl tedy náčelníkem vyslán. Přišel na místo, kde byla Núbijka, jeho matka.

„Pokud hodláš jít nahoru do Egypta, abys tam čaroval, střež se Egyptanů! Nebudeš s nimi schopen bojovat, aniž bys byl jimi ponížen a nemohl se pak už nikdy vrátit do země núbijské!“

Řekl:

„Nic na nich není, na těch slovech, která jsi řekla! Nemohu nejít nahoru do Egypta a neudeřit tam svými kouzly.“

Jeho matka Núbijka mu řekla:

„Jelikož je to tedy tak, že půjdeš nahoru do Egypta, urči nějaká znamení mezi mnou a tebou, a pokud se stane, že budeš ponížen, přijdu k tobě a uvidím, jestli tě budu moci zachránit.“

Řekl jí: „Pokud se stane, že budu ponížen a ty budeš [pít, jíst a hledět nahoru, bude mít voda] před tebou barvu krve, jídlo, které bude před tebou, bude mít barvu (živého) masa a nebe bude mít před tebou barvu krve.“

Hor, syn Núbijky, (tak) určil dohodnutá znamení mezi sebou a svou matkou. Vyletěl nahoru do Egypta a poháněl se kouzly. Prozkoumal zemi od Pelúsia až po Mennefer, k místu, na němž byl faraon, hledaje toho, kdo v Egyptě provozoval magii. Přišel do síně před faraona a promluvil silným hlasem, řka:

„Běda tomu, kdo čaruje proti mně v (této) síni, na místě, kde je faraon, zatímco lidé Egypta se na něj dívají! Písaři Domu života, který jsi očaroval náčelníka a přinesl jsi ho nahoru do Egypta proti mé vůli!“

Sotva dořekl tato slova, povstal Hor, syn Šakalův, v síni před faraonem a řekl:

„Huš, núbijský rebele! Nejsi ty Hor, syn Núbijky, kterého jsem přistihl na Reově vinici, když jste se spolu s tvým núbijským komplicem skulili z kopce na východ od Héliopole a přistáli jste na vodě? Není ti hanba pro tvou drzost vůči faraonovi, tvému pánu, že jsi ho nechal zbít na místě, kde je (núbijský) náčelník, a že jsi přišel nahoru do Egypta se slovy: Je tu někdo, kdo proti mně čaruje? Jako že žije Atum, pán Héliopole! Nechtě tě bohové Egypta položí na lopatky, aby se ti odvděčili ve své zemi! Seber se, jdu na tebe!“

V okamžiku, kdy Hor, syn Šakalův, vyřkl tato slova, odpověděl mu Hor, syn Núbijky, řka:

„Je snad ten, koho jsem učil řeči šakalí, tím, kdo bude čarovat proti mně?“

A rebel z Núbie učinil kouzelnický kousek. Nechal v síni vzplanout oheň. Faraο spolu se svými velmoži zařval mocným křikem:

„Spěchej k nám, kouzelníku Hore, synu Šakala!“

Hor, syn Šakala, udělal kouzlo. Vykouznil na obloze nad ohněm hornoegyptský déšť, který (ten oheň) okamžitě uhasil.

Núbijec udělal jiný kouzelnický kousek. Vyčaroval nad síní velikou mlhu, takže se lidé navzájem neviděli, (bratr) bratra a (společník) společníka. Hor, syn Šakala, zavolał kouzlo k nebi a způsobil, že nebe přestalo být zahaleno zlým vzduchem.

Hor, syn Núbijky, udělal další kouzelnický kousek. Vykouznil nad faraοnem a jeho velmoži velkou klenbu z kamene o délce dvě stě loktů a šířce padesát loktů a snažil se oddělit Egypt od krále, aby byla země bez panovníka. Faraο pohlédł k obloze a spatřil kamennou klenbu, která byla nad ním. Otevřel svá ústa ve velkém křiku spolu s lidmi, kteří byli v jeho síni. Hor, syn Šakala, udělal kouzlo a vykouznil bárku z papyru. Nechal ji vzlétnout pod kamennou klenbu. Zastavila se s ní (až) na velkém jezeře, velkém vodstvu Egypta.

Rebel z Núbie poznal, že se s <Horem, synem Šakala>, nemůže měřit. Udělal kouzelnický kousek, aby mu zabránil jej vidět v síni, s úmyslem odejít do Núbie, své vlasti. Hor, syn Šakalův, nad ním (však) zarecitoval kouzlo a odhalil Núbijcovy čáry. Způsobil, že ho faraο a lidé Egypta, kteří stáli v jeho síni, viděli v podobě ohavného ptáka, který se chystal odletět. Hor, syn Šakala, nad ním zarecitoval kouzlo. Způsobil, že (pták) padl na záda, přičemž nad ním stál ptáčník, který měl v ruce ostrý nůž a chystal se jej ztrestat.

Když se toto vše stalo, udála se všechna znamení, která určil Hor, syn Núbijky, mezi sebou a svou matkou. Neváhala a spěchala do Egypta, přičemž na sebe vzala podobu husy. Postavila se na střechu faraοnova paláce a kejhalo na svého syna, který měl podobu ohavného ptáka, nad nímž stál ptáčník.

Hor, syn Šakala, se podíval k nebi. Uviděl Núbijku v podobě, v níž byla. Poznal, že to je Núbijka a černoška. Zarecitoval proti ní kouzlo a způsobil, že padla na záda, (a pak) nad ní stál ptáčník a jeho nůž se chystal způsobil jí smrt. Odložila podobu, v níž byla. Proměnila se (zpět) v núbijskou ženu a bědovala:

„Nečiň nám (to), Hore, synu Šakalův! Odpuť nám ten zločin! Když nás necháš jít, už se nikdy nevrátíme do Egypta!“

Hor, syn Šakalův, složil přísahu při faraοnovi a bozích Egypta, řka:

„Vůbec nenechám ta kouzla zmizet, pokud mi neodpřísáhnete, že se už vůbec nikdy nevrátíte do Egypta!“

Núbijka pozvedla ruku (a přísahala), že už vůbec nikdy nepůjde nahoru do Egypta. Hor, syn Núbijky, učinil přísahu řka:

„Nevkročím do Egypta dříve, než uplyne 1500 let!“

Hor, syn Šakalův, stáhl ruku a přestal kouzlit. Propustil Hora, syna Núbijky a Núbijku, jeho matku. Odletěli do země núbijské, své vlasti.“

Tyto příběhy – Siusire je ten, kdo je vyprávěl uprostřed před faraonem, Ž.P.Z., a jeho veliteli a lid Egypta naslouchal jeho hlasu. Jeho otec Setne hleděl na všechny ty věci a hlava núbijského rebela směřovala k zemi. Pak (Siusire) řekl:

„Jako žije tvá tvář, můj velký pane, tento, jenž je před tebou, je Hor, syn Núbijky, ten, o jehož záležitostech jsem hovořil, ten, jenž nelitoval toho, co učinil! Přišel nahoru do Egypta po uplynutí 1500 let, aby v něm udeřil svými kouzly. Jako žije Usir, velký bůh, pán Západu, u nějž jsem spočíval, já jsem sám Hor, syn Šakala, který stojí před faraonem, Ž.P.Z.! Zjistil jsem na Západě, že rebel núbijský hodlá udeřit svými kouzly a v Egyptě není v tom čase žádný dobrý písař a učený muž, jenž by věděl, jak (mu) dát (co proto)! Požádal jsem v přítomnosti Usira na Západě, abych mohl vyjít opět na zem, aby neponížil Egypt před núbijskou zemí. Bylo (tedy) rozkázáno v přítomnosti Usira nechat mne jít na zem. Vzbudil jsem se a vydal se nahoru, abych našel Setneho, syna faraonova, Ž.P.Z., na poušti u Héliopole nebo na poušti u Mennoferu. Vyrostl jsem v křovisko persey, abych se mohl znovu zmocnit těla, abych se mohl narodit na zemi a čarovat proti tomuto rebelovi núbijskému, jenž stojí v této síni!“

A Hor, syn Šakalův, máje podobu Siusira, udělal kouzlo proti núbijskému rebelu, obklopil jej ohněm a ten jej strávil uprostřed síně. Faraon, Ž.P.Z., (na to) hleděl spolu se šlechtici a lidem egyptským. Pak Siusire zmizel pryč jako stín před faraonem a Setnem, svým otcem, takže ho (již) nemohli vidět. Faraon, Ž.P.Z., se spolu se svými vznešenými lidmi podívoval tomu, co viděli v jeho síni. Pravili:

„Není dobrý písař a učený člověk, jenž by se mohl rovnat Horovi, synu Šakala! Nebude už podruhé (žádný) takový!“

Setne otevřel ústa v hlasitém výkřiku, když Siusire zmizel jako stín, takže ho (už) nemohl vidět. Faraon, Ž.P.Z., se zvedl ve své síni a byl v srdci smutný kvůli tomu, co viděl. Faraon, Ž.P.Z., nařídil učinit opatření pro Setneho, aby usebral své srdce kvůli Siusirovi, svému synu, a aby se vzpamatoval. Večer šel Setne do svého domu a jeho srdce bylo velice zarmoucené. Mehveschet ulehla k němu a počala v moku těhotenství od něj v tu [jmeno]vanou noc. Neopzdila se a porodila chlapce, jehož pojmenovali Vesemenre.

A stalo se, že Setne nikdy nepřestal vykonávat oběti v přítomnosti ducha Hora, syna Šakala.

To je konec této knihy. Dopsáno/Zapsáno [osobní jméno].